

Brüsszel, az Európai Parlament igénybevétele a magyarság ellen és az egész hatalmas világhálózat rámozdítása Magyarországra egyszer már lejátszódott. A magyarságnak, a nemzeti összefogásnak ezekkel éppen úgy le kell számolnia, mint a zsigerből magyarellenes bolsevikokkal. A bolsevizmus 1919 óta világméretűen megerősödött. A birodalom majdnem megszűnt, de a világ kormányzására igényt tartó erőszakosság most már nem is Moszkvában működik, hanem a pénztőke világában. Ezt az a parttalan összefogás igazolja, amely Daniel Cohn-Bendittől az IMF-ig és Soros György nyílt társadalmáig terjed.

Ha az ember a történelmi előzmények nélkül akar megérteni egyes jelenségeket, most például az ellenzék és különösen az MSZP és az elillant SZDSZ vezető köreiből kicsapó megveszekedett nemzetellenességet, könnyen tévedésbe eshet. Ez a magatartás nem most feltalált harci módszer. Tévedünk, ha azt hisszük, hogy ennek a nemzetellenességnek csak a választási vereség, az új törvények, az alkotmányozás és a hatalom visszaszerzésének a vágya a kiváltója. Nem, ez a gyűlölet zsigeri. Ez, ami most folyik idehaza és megtölti a kezükben lévő sajtót, a rádióikat, a televízióikat, és szétterjed külföldön is, majd onnan visszaáramlik voltaképpen csak ismétlődés.

Brüsszel, az Európa Parlament igénybevétele a magyarság ellen és az egész hatalmas világhálózat rámozdítása Magyarországra egyszer már lejátszódott. S akkor sem csupán a politikai bukás miatti keserűség váltotta ki, hanem már akkor is egy nem magyar gyökerű, sőt magyarellenes, kommunista és liberális stratégiával és taktikával bíró céltudatos bolsevik támadás volt. A jellege és a szaga is azonos volt a maival: a kloáka magyargyűlölete volt.

1920-ban Bécsben ezt írta egy vörös emigráns, a bukott és elmenekült Kun Béla-diktatúra egyik mellékfigurája, egy újságíró, egy Roboz Imre nevű zsidó, a saját emigrálását indokolandó. Tessék ezt elolvasni, s aztán lélekben elharangozni egy magyar emigráns, Mikes Kelemen rodostói végtelen fájdalmát, amint a tenger hullámvásását hallgatva, elhagyott otthonára, szeretett Zágonjára gondol.

Roboz, a bolsevik: A válás pedig az asszonyoktól és főként a szőke, zöldes szemű és dagadó fehér keblű asszonyoktól szintén nehezen ment mindég, ámbár visszapillantva már az útról, megkönnyebbülten sóhajtottam fel és beláttam, hogy a legmelegebben gratulálhatok magamnak, mert ismét sikerült elkövetni életem legokosabb cselekedetét. Egy asszonytól megszabadulni ugyanis tiszta haszon. Először: nem pazarol többé az ember se pénzt, se szívet, se ideget, se becsületet. Másodszor: az ember ráköltheti a pénzét, szívét, idegét, becsületét egy új nőre. (...) Pokolba a parasztnak, féregnek való nosztalgiával, tűzre minden pesti gondolattal, magyar gonddal, magyar ragadással. Fel a nagy utakra, a nagy próbálkozásra, a csoda nagy idegenre! Ott messze is sűt izzón a nap, ott is illatos a virág, forró az asszonycsók, zengő a dal és csillogó az arany. Mit silbakoljak a rút magyar tragédia függőnye előtt? Mit dideregjek gaz és ostoba önmarcangolása láttán, mit fájjon nekem a pesti hitványság kínszenvedése, mit pusztítsam büszke életkedvem, egészséges élni akarásom, jogos emberi nyugalmam a magyar pusztulással? Miért legyek jó fia, hű fia egy rossz hazának, hűtlen hazának! Hátam mögött a magyar táj: hadd maradjon. Hátam mögött a magyar pusztulás: hadd pusztuljon. Nem kellettem, nekem se kell. Gyenge népem, gyáva népem, hitvány népség, mi közöm már hozzád. Munka, gondolat, szabadság, erő, forradalmi láz: én felétek indulok, előre. Vissza se pillantok rátok.

Lehetetlen nem hallani a 91 évvel ezelőtti kis bolsevista emigráns hangjában Heller Ágnes, Kis János, Halmai Gábor, Magyar Bálint és a többiek „jogállami” hangját, és a magyarságtól való végleges elidegenedettséget. Világos, hogy itt már nemcsak „világforradalmi kísérletük” bukása miatti keserűségük szólal meg, hanem az a gyűlölet, amely betöltötte a lelküket már akkor is, amikor még sikeresek voltak és benne ültek a hatalomban. Hiszen, mit is csináltak akkor? Elsősorban gyilkoltak. A mai megnyilvánulások és az 1919 utániak között csak stílári különbségek vannak, de azonos a családellegenesség, a nemzet iránti megvetés, a magyarság és különösen annak parasztsága iránti lekicsinylés és a gyűlölet, amely ma: ápoltabb. Azaz kozmetikázott.

És hogyan állunk az elvekkkel? Hogyan lett az antikommunista, radikális rendszerváltást hirdető, élcsapat SZDSZ-ből a pufajkás Horn szövetségese, majd IMF-vazallus és nyakig eladósító, főprivatizátor? Egyszerű: úgy, ahogy Pogány Józsefből, a másik emigránsból, akit a magyar bíróság ismételt kérésére sem adott ki a szociáldemokrata osztrák kormány – zsidó vezetésű kormány –, hogy feleljen a Tisza-gyilkosságban játszott szerepéért. Bizony, 1918. október 31-én Pogány József, a Népszava újságírója volt az egyik, aki betört Tiszáék Hermina úti lakásába és közvetlen közlről kioltotta a Károlyi-féle hatalomátvételnek már sérült személyiségével, de még egyenes gerincével útjában álló államférfi életét. S milyen utat tett meg Pogány József, amíg a Hermina úti gyilkosságtól eljutott a bécsi emigrációba? A harmadrendű zszurnaliszta, a Népszava, a szociáldemokrata munkáslap vezércikkírója 1919. február 21-én, vagyis három és fél hónappal a gyilkolás után, de alig egy hónappal a kommunista hatalomátvétel előtt még így ír a Népszavában: „Az úgynevezett kommunisták vezetői, akik egytől egyig nem mások, csak a magyar munkásmozgalom kivetettjei, csak olyan alakok, akik vagy tehetség, vagy becsület, vagy karakter híján nem tudtak beleilleszkedni a

magyar proletár mozgalom nagy keretibe, akiket a magyarországi szociáldemokrácia száműzött és kikergetett magából – most mint erkölcsbírák, mint fölényes kritikusok, mint kommunista apostolok merészelnek megjelenni. (...) Nincsen olyan hitványság, amivel ezek az álkommunisták föl ne próbálták volna kelteni az öntudatlan tömegek gyűlölködését és vad ösztöneit.” És egy hónap múlva már ez a fröcsögő Kun Béla népbiztosa. De hát nem így történt az SZDSZ majd minden főemberével is?

Téved, aki csak a készséget és a politikai ügyességet és a gátlástalanságot veszi észre az SZDSZ vezetőinek és Pogány Józsefnek a pálfordulásában. Mindkettőben a tudatos magyarellenesség, a megvetés munkál és cselekszik. Hajózom, amíg lehet a radikális antikommunizmus szelein, becsapom, akit lehet – „Tudjuk, merjük, tesszük” –, aztán a hatalom birtokában azt teszem a tőlem idegen, megvetett néppel, ami nekem tetszik. Becsapom. Gyilkolom fegyverrel és gyilkolom nyomorba döntéssel, privatizációval, rablással és eladósítással. Az idegen becsapása nem bűn. Pogány József, miután 1919. február 11-én antikommunistaként becsapta a Népszava munkásközönségét, március 21-én hadügyi népbiztos lett a bolsevista kormányban. Az SZDSZ vezetőinek hasonló lépésére, Magyar Bálint, Kuncze Gábor és a többi átállására csak négy évet kellett várni. A kommunista-liberális szövetség már a rendszerváltás előtt létrejött, Aczél György cionista munkálkodása révén és az MDF választási győzelmével csak megerősödött. Az SZDSZ különállása csak formális volt mindvégig. Mint ahogy 1917-, 18-, 19-ben Kunfi Zsigmond szociáldemokrata vezérsége is mindig kommunista szolgálat volt, amelyről a munkások és szakszervezeti emberek, a becsapottak mit sem tudtak.

Az SZDSZ valójában azonnal a kommunisták győzelméért kezdett küzdeni, a „demokratikus ellenzék” a szovjet és a magyar pártot illető leleplezései csalétek volt a horgon. Amelyen bizony, időnként fennakadtunk. A kommunista emigráció gyűlhelye, menedékvárosa akkor a szociáldemokrata Bécs volt. Nem véletlen, hogy a váltás idején Aczél György elvtárs Bécsbe menekült. Lakása volt ott és egy kis irodát működtetett, mint Kunfi, mint Böhm Vilmos, hogy aztán élete utolsó zárandoklására induljon Jeruzsálembe és bocsánatot kérjen marxizmusa miatt a rabbinátustól. Nem kellett vezekelnie. Elhagyta ugyan ifjúsága cionizmusát, de Izrael megbocsátott neki.

Nem szabad, hogy az életkörülmények változása, valamint a technikai-technológiai változások következtében beállott módszerbeli és magatartásbeli különbségek elvonják a figyelmünket a lényegi azonosságról. Ezek a bolsevisták és ezek a Kun Béláékkal többnyire azonos banditák most sem a médiatörvény, az alkotmány és az alkotmányozás ellen küzdenek, hanem az egész magyarság ellen. A magyarságnak, a nemzeti összefogásnak ezekkel éppen úgy le kell számolnia, mint a zsigerből magyarellenos bolsevikokkal. A bolsevizmus 1919 óta világméretűen megerősödött. A birodalom majdnem megszűnt, de a világ kormányzására igényt tartó erőszakosság most már nem is Moszkvában működik, hanem a pénztőke világában. Ezt

az a parttalan összefogás igazolja, amely Daniel Cohn-Bendittől az IMF-ig és a hitelminősítőig, Soros György nyílt társadalmáig terjed. Horthynak és Orbánnak, függetlenül a köztük lévő alapvető különbségektől, ugyanazok az ellenségei, s ha ezt nem ismerjük fel, nem tudjuk magunkat, a magyarságot megvédeni sem a bécsi, sem a mai internacionalista cohn-bendites magyarellenességtől. A kitagadottságtól, amely végül is Trianonhoz vezetett, Horthy és egész rendszere rossz sorsa lett. Horthy sorsa, trianoni sors van szánva nekünk és nemzeti együttműködésünknek most is.

Ellenségeinket ugyanis sok minden érdekli, de a magyarság sorsa a legkevésbé. Az 1919-es, 20-as és a mai emigrációs – mert hiszen Hellerék már megint emigránsok – között csak az a különbség, hogy az első egy világégés után, egy, a magyarságra nézve tragikus csonkolás közben, majd utána, de a világliberalizmus csúcsra járásának idején történt, ez pedig ugyanennek a világliberalizmusnak a végén. Most vége van a liberális hegemoniának. Az ellenünk irányuló megveszekedett támadásoknak éppen az az oka, hogy számukra szezonvég van. Ordítanak, hogy ne vegyük észre. Acsarkodnak és fenyegetőznek, hogy féljünk. De végük. Az ázsiai néptömegek világerővé válása korszakának kezdetén járunk és Európa önfelszámolásának korában élünk. Ma a világpánik kortünet, de a világpánikot a bukott liberálisok keltik. De ez nem könnyíti meg a helyzetünket. A pánik rossz tanácsadó. A vérengzés és a vérengzés lehetősége nincs kizárva.

Azok, akik ma jogállamot követelnek és a médiatörvény ellen és az alkotmányozás ellen lépnek fel, éppen úgy készen állnak a vérengzésre a demokrácia nevében, mint annak idején Pogány József, a népbiztos.

Ne hagyjuk magunkat megtéveszteni. Mi mindenkor csak kísérleti nyulak, génmanipulálásra is alkalmas állatok, ha nem tárgyak vagyunk a szemükben. Számukra a cél érdekében minden meg van engedve. Károlyi Mihály az egész nemzetellenes forradalom, az úgynevezett polgári és az úgynevezett kommunista forradalom közötti átívelés naiv és elvetemült figurája, a vörös gróf elolvasatlanul írta alá a lemondását, amellyel átadta a hatalmat a proletariátusnak, mert a nyilatkozat megfogalmazója a legbizalmasabb munkatársa, Kéri Kramer Pál újságíró, a Tisza-gyilkosság megszervezője. Ő nem lőtt, neki fegyver nem volt a kezében, ő csak kitalálta Károlyi gondolatát és megszervezte a gyilkosságot. Károlyi félt. Félt akkor is, amikor azt hitte, hogy a vörösök meghagyják köztársasági elnöknek. Kéri persze tudta, nem így lesz. S vajon úgy lett-e, ahogy az 1990-es paktumban megállapodtak? Kik ültek rosszhiszeműen és Kéri Kramer Pálként annál az asztalnál, és milyen nemzetellenes agitáció, milyen nemzetközi nyomás vezetett oda, hogy leültek tárgyalni? Nem a bécsi 1919-es bolsevista emigráció magyarellenés aknamunkájának egyenes folytatása volt a paktum? Nem ült ott a paktumasztalnál Kunfi, Jászi, Kun Béla, Kéri Pál és Pogány József, a gyilkos? Dehogynem.

Kínzóak ezek az egyezések. De most már nem a régi Károlyikat és a régi Kéri Kramer Pálokat kell kárhozatni, hanem tisztán kell látni. Csak a felismerés segít. Ma a vörös emigrációnak belföldi bázisai és kulturális intézményei, óriási egyetemi befolyásai vannak, és hatalmas félrevezető apparátust tud működtetni. Az alkotmányozást nem tudja megakadályozni, de az alkotmány minőségére befolyással lehet. Az egész világra kiterjedő hálózatával el tudja érni, hogy ugyanúgy hírbe hozza és megnehezítse a dolgát a mai kétharmados magyar rendszernek, ahogyan hírbe hozta és aztán a második világháború után az első hírbehozás alapján uralma alá hajtotta Magyarországot. Horthy Miklóst 1944-ben száműzték, de őt és rendszerét magyarsága miatt már 1919-ben elkezdték gyalázni Bécsben és megveszekedetten gyalázták huszonöt éven át, majd negyvenöt évig, 1990-ig – lásd Grósz Károly sportcsarnoki beszédét – és gyalázzák ma is. Az állítás ugyanaz: itt most nincs demokrácia, mert a magyarság van hatalmon a saját hazájában. Pusztán azért, mert a hatalom nem az ő kezükben van, mert ha nem is teljesen, de jókora részben magyar és keresztény kézben van. Vagy ott lehet. Mert az ő kísérletük megbukott.

1918-ban Jászi Oszkár volt a nagy kísérletező. Mindent ő sugott Károlynak. Aztán ő is emigráns lett. Ma Magyarországon több intézmény is és sok filozófus is elődjének, mesterének tartja Jászit. A bukottak az eltelt éveket ma is szeretik kísérletnek nevezni. Fenntartva a kísérletezéshez való jogot, amit a magyarok tudatlanságuk és maradiságuk következtében nem is gyakorolhatnak, no meg azért sem, mert ők mindig a magyarságon kísérleteznek. Hiszen mindig rajtuk kell kísérletezni, mert az a jutányos, az a jó üzlet. Ha jól megfigyeljük a mai érveléseket, a mai vörös emigráció ma is a kísérletezés jogához és dicsőségéhez ragaszkodik. Jászi-Jakubovits Oszkárt, a radikális polgári demokratát, Károlyi Mihály támaszát idézzük: Óriási jelentőséget tulajdonítottam annak, hogy a kommunista rendszer gyakorlatilag kipróbáltassék. Ha sikerül, annál jobb: akkor nyitva áll az út a fejlettebb világrend felé, ha nem, bár szörnyű áldozatok árán, az orosz és magyar példa felszabadítja az emberiséget a kommunista tan zsarnoksága alól.”

Ebbe a kísérletbe még, sajnos, Ady Endre is beleszédült élete egy bánatos szakaszában, pedig ennél embertelenebbet, gonoszabbat, önzőbbet keveset mondtak, írtak, gondoltak el valaha is. S a tragikus, hogy a kísérleti műtőasztalra fektetett magyarság ma is elhiszi, hogy a Jászi-féléknek joguk van az ember- és nemzetkísérletekre, a rajtuk való kísérletezésre. Sokan még mindig elhiszik, hogy az az utópia, amelynek nevében a kísérletet végrehajtják, meghozza az új világot.

Cohn-Bendit és Heller Ágnes ma is kísérletezni akar rajtuk. A mai Pogány Józsefek pedig nyíltan és föld alatt, bojkottot szerveznek és a kisantantnak szolgálnak. 1920-ban, amikor Magyarország kiterítve feküdt a feldarabolás műtőasztalán, postai dolgozók európai munkásai nevében a bécsi emigráció közbenjárására Magyarország-ellenes bojkottot szerveztek. Pogány József, Tisza István egyik gyilkosa, azonnal röplapot szerkesztett Bécsben: A vasút álljon meg

Magyarország határánál. A posta ne szállítson a fehérterror hazája felé. A telefon és a távíró ne kapcsoljon Horthyék uralmának! A világ proletariátusa tagadjon meg minden munkát, amely Horthy országának szolgál. Teljes politikai és gazdasági bojkott a fehérterror Magyarországgal szemben. Nincs békekötés, se gazdasági érintkezés a fehérterror glóbuszával!

Pogány, Jászi, Kunfi és Kun Béla a kisantanttal és Leninékkal, Trockijjal szövetkeztek a magyarság ellen és a megcsonkított, halálra ítélt megmaradt országot akarták újra birtokba venni. Ne tévedjünk, ma is ez a cél, ezért elleneznek minden magyarigazolványt, honosítást, magyar állampolgárságot, ezért küzdenek a magyar kultúra ellen, ezért fröcsögnek és rikoltoznak, acsarognak és szervezkednek ma is. Ez élethalálharc.